

Проповед 288

Да очакваме с надежда

Прочит: Римляни 15, 4 – 13

Скъпи братя и сестри,

Какво е надеждата? Какво означава да се надяваш? Каква е вашата надежда? Човек не може да живее без надежда, казват хората. И наистина е така. В тълковния речник на българския език се казва, че надеждата е: *“Очакване, увереност в осъществяването на нещо приятно, радостно.”* Надеждата е очакване на нещо, което е необходимо и много важно за нас, нещо за което дълго време сме копнели. Трудно е да се живее без надежда, непоносимо е да се живее без надежда. Замислете се за това каква е вашата надежда. На какво се надявате, за какво копнеете? Ние живеем свят, в който много хора живеят без надежда и без посока, много хора не знаят накъде искат да тръгне животът им. Важно е да имаме надежда, важно е на какво залагаме в живота си. Каква е вашата надежда? Една испанска поговорка казва: *“Ако къщата ти лумне в пламъци, стопли се на тях.”* Имате ли смелост да се надявате при всяка една ситуация? *Разказват, че преди много години лабораторията на Томас Едисон била изцяло унищожена по време на пожар. Сградите, които изгорели тогава, били на обща стойност около 2 милиона долара, но били застраховани само за 238 хиляди долара. Те били построени от бетон и се предполагало, че са огнеупорни, че не могат да изгорят. На този ден голяма част от труда на Томас Едисон била погълната от пламъците. В разгара на пожара, 24-годишният син на Едисон, Чарлз, обикалял като обезумял и търсел баща си сред дима и отломките. Най-накрая го открил как спокойно наблюдава цялата сцена, с лице озарено от огъня и развята бяла коса. По късно Чарлз разказал за този момент: „ Сърцето ми се късаше заради него – беше на 67 години, вече не беше млад, и всичко беше погребано под развалините”. Но когато го видял, бащата извикал: „Чарлз къде е майка ти?” Чарлз отговорил, че не знае къде е. Тогава Едисон казал: „ Намери я. Доведи я тук. Никога през живота си няма да види подобна картина”. На следващата сутрин Едисон огледал останките и казал: „Това е щастие в нещастие. Всичките ни грешки изгоряха. Благодаря на Бога, че можем да започнем отначало”. Три седмици след пожара Едисон успял да направи първия си грамофон. Важно е човек да живее с надежда. Важно е да вижда по-далеч от дребните ежедневни проблеми, важно е да може да живее над дребните си ежедневни страхове. Ние трябва да живеем с надежда. Човек е създаден да живее с надежда. В навечерието на Рождество си струва да се замислим дали и ние живеем с надежда и каква е нашата надежда. На какво се надяваме? Исус е нашата надежда и ако ние заложим на Него, тогава всичко ще бъде по-лесно, ще виждаме смисъл в този живот. Този свят отчаяно се нуждае от надеждата, която само Спасителят може да даде. Светът се нуждае от надеждата на Рождество, от надеждата на кръста, нуждае се от надеждата за Спасението и вечния живот. Днешния текст говори именно за тази надежда и ние ще се опитаме да вникнем в посланието на думите, които апостол Павел отправя към нас. И, разбира се, да затвърдим нашата надежда, тази която ще ни дава сила в този живот.*

1. Надеждата в Писанията. Къде можем да почерпим надежда? Къде можем да я потърсим? Павел е категоричен – всичко е в Писанията, там можем да почерпим надежда, от там можем да открием кой е Исус Христос и какво е направил за нас: **“Защото всичко, което е било писано отпреди, е било писано за наше поучение и чрез твърдостта и утехата от Писанията да имаме надежда.”** Павел неслучайно ни говори за Писанията, напомняйки ни че истината, която

ние, хората, търсим, е дадена преди много време от Бога в Неговото Слово. Колкото и безнадежден да изглежда този свят, надежда все пак има. Тази надежда не е нова за нашето време, тя не е нещо изключително или дадено за определени хора, а е тук отпреди създаването на света и е за всеки един човек. Бог е приготвил надежда за всеки един от нас. Това е видно и от този първи стих на прочетения пасаж. Това, което е било писано отпреди, е *предназначено за нас*. Това е важно послание. Бог е дал Писанието на целия човешки род, но въпреки че е едно за всички хора, то е предназначено за нас и за нашето време. Божието Слово е универсално и докосващо. То може да действа през вековете и на различни сърца. Това прави Божието Слово уникално. То действа на всеки един човек по различен начин и, въпреки че е дадено преди толкова много години, въпреки че е сглобявано хиляди години, въпреки че е писано от толкова много различни автори, то продължава да е живо и действено. Точно затова апостолът казва, че то е писани “за наше поучение”. Божието Слово е насочено към хората от всяка една епоха. То има различна стойност за различните хора, но може да действа във всяко едно сърце. Целта на цялото Писание е да ни заведе по-близо до Бога, да ни даде надежда, да ни разкрие Исус Христос; и това е не само Новият завет, но цялото Писание от самото му начало. Още от първите си стихове Библията ни свидетелства за Божието триединство и за Исус Христос. И все пак, какво трябва да предизвика Писанието в нас? Павел е категоричен: На първо място, то има за цел да ни поучава, да ни наставлява, да ни учи, да ни показва път и посока, да ни води по-близо до Бога. Ние можем да се поучаваме, ако отваряме Библията, четем я и я изучаваме; ако тя стои просто в библиотеката ни, няма да има особено голяма полза. На второ място, Писанието ще ни даде твърдост – твърдост не по отношение на другите хора, а твърдост и устояване по отношение на вярата. Ние се нуждаем от тази твърдост в един свят, който не се радва на това, че има хора, които следват Бога. Освен твърдост, обаче, Библията може да ни дава и утеха. Ние всички сме го изпитвали. В часове на болка и страдание, когато никой човек не е можел или не е искал да ни помогне, сме прибегвали до Словото. Бог говори чрез Своето Слово и днес. Бог ни дава утеха чрез Словото Си, Бог говори на сърцата ни чрез Своето послание. Накрая, но не и на последно място по значение, Библията ни говори за надеждата, тя ни дава надежда. Библията не е книга с някаква магическо значение. Много заклинатели, астролози и други такива странни създания се опитват да си придават достоверност, като използват Библията. Самата книга обаче няма някакво магическо значение – силата идва от Словото на Бога, което е изписано вътре в нея. Тъкмо това Слово може да ни дава надежда, да ни води към надеждата. Божието Слово носи надежда в един безнадежден свят. Божието Слово ни показва пътя към разрешаването на проблемите, с които този свят ни затрупва, показва ни изход от задънените улици, в които ние сами сме влезли, показва ни път през пустинята и надежда, когато всичко изглежда изгубено. Тази надежда се казва Исус Христос. Исус е надеждата на този свят. Няма друг път, няма друг изход, няма друго спасение, няма друга надежда. Павел иска да ни напомни, че ако отворим Писанието, ние ще намерим основание и подкрепа за надежда, ние ще открием в Исус Христос надеждата на света. Затова никога не затваряйте библиите си и черпете истини от тях – Бог е дал Библията за нас и чрез нея Той може да действа във всяко едно човешко сърце. Чрез Своето Слово Бог може да промени всяко едно сърце и да донесе надежда.

2. Исус Христос, надеждата на света, ни призовава към единомислие. Откритата в Писанието надежда за спасение е само една – това е Исус Христос. Вървейки към Рождество, ние празнуваме именно идването на тази надежда. Страшно е да си човек на тази земя без Христос, ужасно е, проклятие е да си човек без Исус! Затова явлият се на земята, родилият се на земята като човек Господ Исус Христос е нашата радост, нашата надежда, целият наш живот. Целият смисъл на този свят е Той — Богочовекът Исус Христос! Той е Истината навсякъде, където човек живее и се движи. Това е нашата единствена надежда. Имайки тази надежда, ние трябва да се променим: **“А Бог на твърдостта и на утехата да ви даде единомислие помежду ви по примера на Христос Исус.”** Бог ни призовава да се променим. Като имате тази надежда, вие не можете да останете същите. Човек, който има надежда, има възможността да живее различен живот и да има различна посока от другите хора на тази земя. Ако имаме надежда, ние се променяме. Ако питат един затворник какво му дава сили да излежи присъдата си, той със сигурност ще ви отговори: Надеждата. Ако сте били в казармата сред цялото безсмислие на

нещата, които се вършат там, ще знаете, че това, което ви крепи да издържите, е надеждата. Надеждата за вечен живот, надеждата за спасение и живот в един бъдещ по-добър свят, правото да сме с Бога, спечелено чрез жертвата на Исус Христос на Голготския кръст, могат и трябва да променят човека. Ако имаме тази надежда, ние трябва да се променим. Това, за което ни призовава апостол Павел, е да бъдем едно. Това едва ли е призив към християните в Рим да постигнат единомислие, по-скоро е призив различните християни да се научат да се приемат взаимно – силни и слаби, източни и западни. Важно е християните да бъдат единомислени. Помислете колко важен е този призив сега, преди Рождество. В първосвещеническата си молитва Исус Христос казва в Йоан 17, 21: **“...да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и аз в Тебе, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил.”** Бог иска ние да бъдем едно. Парадоксално е, че ние продължаваме да се делим. Наближава Рождество, празникът, на който отбелязваме идването на Надеждата на света в човешки образ. Как можем да постигнем това единомислие? Важно е да направим една съществена стъпка и да сме упорити в тази посока, за да го постигнем. Да станем като Исус Христос – да следваме Неговия пример: **“Затова приемайте се един друг, както и Христос ни прие за Божията слава.”** Ние можем да направим първата стъпка – да започнем да се уподобяваме на Христос. Исус Христос не е дошъл на тази земя, за да разделя християните. Той казва, че е дошъл да прокара ярка граница между вярващите и невярващите, и това е факт, тъй като вярващият и невярващият човек имат съвсем различни ценности и стремежи. Вярващите трябва да са едно. Първата стъпка към единението между християните е уподобяването на Христа. Ако ние се стремим да се уподобяваме на Исус Христос, ако се стремим да вършим Божията воля, проблеми между различните християнски течения и деноминации няма да има. Колкото повече мислим за Бога и за Божиите дела, толкова по-голямо ще бъде единомислието между нас. Бог иска да имаме едно сърце и един ум. Затова, когато се подготвяте за Рождество, мислете за това, какво Бог е направил за нас. Мислете колко много е пожелвал за нас, мислете за това как ни е приел, въпреки нашата провалена природа, мислете за това колко много Бог ни обича и тогава ще се научите да приемате всички хора и най-вече своите по вяра. Нека да се молим за това Бог да ни даде един дух и едно сърце, за да бъдем единни с християните в България и по света. Ако ние сме концентрирани върху Божиите дела и Божията воля, ако сме концентрирани в това да следваме Исус Христос – тогава дребните различия, които ни разделят, няма да имат голямо значение. И това е така – при срещите ми с християни от други конфесии съм забелязал, че ако ние се концентрираме върху Божията воля и успеха на Божието дело, различията ни не оказват влияние върху нашите отношения – ние сме едно.

3. Защо трябва да се научим да приемаме другите? Това е въпрос, който често ни бива задаван. Вероятно ние самите си го задаваме често – защо трябва да се приемаме. Често чувам мнение като това, че всеки си отговаря пред Бога. Това е вярно, но въпреки това трябва да се научим да се приемаме взаимно. Първата причина е: **“Христос ни прие за Божията слава”**. Не е нужно дълго, пропито с богословски термини обяснение. Павел просто казва – погледнете се вие, вижте какви сте били, оценете се добре и вижте, че въпреки всичко Христос ви е приел. Щом Христос ни е приел, то ние трябва да се научим да се приемаме един друг. Разликата между нас и Исус Христос е много по-голяма, отколкото между нас и хората, които трябва да приемем. Ако имате затруднения да приемете някой човек, помислете за това как Исус Христос ви е приел. Помислете за това колко много ви е простил, помислете за това, че Той е трябвало да плати вашия грях, за да може да се спасите. Тогава всичко би било по-лесно. Втората причина е: **“Защото казвам, че Христос стана Служител на обрязаните заради Божията вяроност, за да се утвърдят обещанията, дадени на бащите”**. Исус Христос е станал служител. Несъмнено е, че Павел иска да ни покаже колко много е пожелвал Спасителя, за да може да ни приеме. Исус Христос, който по естеството си е Бог, става Служител на нас, хората, за да ни спаси. И ако следим текста по-надолу, ще видим, че Исус Христос стана служител не на определени хора, били те евреи или гърци, а стана служител на всички хора, за да ги спаси. Това е достатъчно ясно и красноречиво – ако Исус може да го направи, то и ние можем да го сторим. Преодолете различията си и започнете да се приемате за Божия слава. Когато ви е трудно да приемете някой друг християнин заради странните му разбирания, или начин на молитва, или

каквото и да е друго, трябва да мислите за това – Исус ме е приел въпреки странностите ми, Исус ме е спасил и е слязъл да послужи на човек като мен, Исус дойде на тази земя заради спасението на всеки един човек, независимо от неговия цвят, темперамент и разбирания. Щом Исус е приел всеки, щом е приел и мен, трябва да се науча да приемам.

4. Какво би станало, ако се научим да се приемаме? Павел казва две неща: **„Така че единодушно и с една уста да славите Бога и Отца на нашия Господ Исус Христос“**. Първото е, че ние, християните, ще започнем да славим Бога единодушно – с една душа – точно както се описва ранната църква. Ние дори и не можем да си представим колко хубаво би било, ако славим Бога така, и колко голямо и силно свидетелство би било това за невярващите, които трябва да признаем, често се съблазняват в разделенията. Второто, което ще се случи, е това, което апостол Павел пише в края на пасажа: **„А Бог на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир във вярата, така че чрез силата на Святия Дух да се преумножава надеждата ви.“** Бог ще действа и ще ни изпълни с Святия Дух, и тогава ще се изпълним не просто с радост, а с пълна радост, с мир и с надежда. Тези думи напомнят на определението, което апостолът дава в предната глава (14, 7): **„Защото Божието царство не е ядене и пиене, а правда, мир и радост в Святия Дух.“** Това което Павел описва тук, е едно предвкушване на Божието царство. То ще се случи, ако ние се научим да се приемаме един друг. Тогава радостта ще е по-голяма, тогава мирът ще е всеобхватен и действието на Святия Дух видимо за всеки един човек И тогава, казва апостолът, Бог на надеждата ще преумножи надеждата. Пасажът започва с надеждата и завършва с надеждата. Ние можем да имаме надежда – нашата единствена надежда се казва Исус Христос – и това е засвидетелствано в Божието Слово и е видно от цялата човешка история. Бог ни носи надежда. И за да бъде надеждата на този свят още по-силна и още по-действена, ние, християните, трябва да се научим да се приемаме – та нали Бог ни е приел, Бог се е пожертвал за нас – Той е приел всеки един от нас и е станал Служител на тази земя. Нека да си пожелаем да празнуваме едно Рождество, на което християните ще се приемат повече, ще бъдат единомислени и ще показват повече любов помежду си. Тогава нашият свят ще изглежда по-различно, надеждата за спасение ще се преумножи, Спасителят ще стане видим между хората на тази земя, благовестието ще бъде по-силно, ще има радост на небето. Нека Бог да ни дава сили да живеем така и да даваме на хората около нас от надеждата, която самите ние сме получили, за да могат много хора наистина да преживеят Рождество, да преживеят раждането на Исус Христос, Спасителя и Надеждата на света. Амин.